



Φοιητής

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

"Έτος χίλια δεκακόσα κι' ογδοήκοντα όκτώ,
τό Ταμείο μας κλεισμένο και τό χέρι ανοικτό.

Ο 'Ρωμυός την εβδομάδα — μόνο μία φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — διότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω ντραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμυός μας μία δεκάρα.

Πέντε του μηνός Μαρτίου,
συμφυρμός λαού παντού.

'Επτά πούντος κι' έννενηντα και ακόμη έκατό,
των 'Απόκρεω τό τέλος μετά λύτης χαιρετώ.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέτας νέτος σκέτος.

άλλά κανένας μασκαράς δέν ήρχετο άκόμα,
Περνά μία ώρα... τίποτα... περνά και άλλη μία...
κανένας δέν έφαινετο, σιγή και νημεμία.
Και παρ' όλίγον έλειψε να έλθη τό έσπέρας
όταν έφάνη εξαφνα θαλάσιόν τι τέρας,
ώς είδος φόνια δηλαδή, ως είδος τι δελφίνι,
και ό καθένας άρχισε την γνώμη του να δίνη.
Μετά τό ψάρι, Περικλή, περνά τό γαϊτανάκι
και μία κυρά με καλικό που έπαιξε σχοινάκι,
κατόπιν 'Αγγλος τζέντλεμαν με κόκκινη γιακέτα,
μετά τον 'Αγγλον γάϊδαρος με μία χρυσή σπαλέτα,
μετά τον όνον άνθρακος με παρδαλή γραβάτα,
μετά τον άνθρακον πολλοί με άλογα βαρβάτα,
μετά τους ίππους οι Τρελλοί με γουρλωμένο μάτι,
με στίχους Κόκκου πετακτούς και μ' άρκετό άλάτι,
με βουλευτάς, με Ιατρούς, κι' έναν παππά με μουσι,
που ήτον απαράλλακτος σαν τον Μυριανθούση,
κατόπιν άνθοπόλιδες και δύο μπαλαρίνοι,
κατόπιν άπαστραπτοντες ίππότες Φλωρεντινοί,
κατόπιν ό Σείφουλλάχ και κάποιος Κολονέλος,
κατόπιν ένας τριχωτός, κατόπιν ό Σεμτέλος,
κατόπιν ένας έφιππος 'Αράης με τσιγάρο
και της Εδρώτης έπειτα τά κράτη σ' ένα κάρο
με μπασαβιόλαις, με βιολιά, με ντέφια, με ταμπούρα,
με φορεσιάζις λογής λογής και με μεγάλη μουρα,
κατόπιν ό Σταυριανός, ό πρώτος καββαλάρης,
εις έναν πράσινο καρά ως είδος Αμ.τουβάρης,
κατόπιν ό παππά Σκληρός βαμμένος με στεφανιά,
κατόπιν δε ό Δαμαλάς με τον κοντό Πανλίδη,
κατόπιν Γρίβας ό γνωστός μ' έμπορικόν κονόνι,
τά έξοδά του μουμπερη, τά έξοδά του σκόνη,
μετά τον Γρίβαν ναυτικός με βόσκες και με στόλους,
μετά τον ναύτην κοκκίνο άμάς με διαβόλους,
μετά την άμαξαν κοντάς με νοστιμιά μεγάλη
και με τον σιδηρόδρομο του Σπ ά π εις τό κεφάλι,
μετά τον Σπ ά π εν όρνεον ως γάρ η καλλιχούδα

Φ.—Τί έκτακτος Κυριακή εκείν' ή περασμένη!
έπι πολυ σέ βεβαιώ 'στην μνήμη μου θά μένη.
Π.—'Αλήθεια, βρέ, πώς ήσουν και συ 'στό Κομητάτο;
Φ.—'Εγώ σέ είδα, Περικλή, πώς ήσουν από κάτω.
Είδες τί κόσμος, τί ντουνηιάς, τί πληθος, τί άσκέρι!
άπό παντού έσπρόχωντο παιδιά, γυναίκες, γέροι,
καρύδι κάθε καρυδιιάς, λογής λογής φαιγούραις,
κι' εκύτταζε τραγάματα και άνακατοσουράις,
και δός του έστιβάζοντο σαν της σαρδέλαις όλοι
και πότε πότ' έσουφρωναν κανένα πορτοφόλι.
Κλητήρες δε, βρέ Περικλή, μετά ύπαστυνόμων
έφρουρουν την ασφάλειαν εις ένα κι άλλον δρόμον
κι' έγρονθοκόπουν κάποτε τά λυσσαλέα πλήθη
και ειχε μίαν κίνησιν ή πολις άσυνήθη,
άλλά και χωροφύλακες έφ' ίππων και άλόγων
άπό ρυτήρος έτρεχαν χωρίς κανέναν λόγον,
και μοίραρχοι έφαινοντο ξιφήςεις πότε πότε
και λοχαγοί και δεκανεϊς καθώς και στρατιώται,
κι' εν μέσω της όγλοβοής και τόσης τρικυμίας
έφάνη κι' ό Διευθυντής ό της 'Αστυνομίας,
και μόνον δύο έλειπαν σ' αυτή την φασαρία,
όλίγον πυροβολικόν και ή καββαλαρία.
'Εκει παρήσαν αι άρχαι και όλα τά φουσατά
όπου θαρρούσες, Περικλή, πώς θά γενή παράτα,
και θαρροεις έστέκοντο και λυπημένοι όλοι
και μου έφαινετο τό πών ως να έμελαγγόλει
και λιγγία κι' έφριττε ό νοός και ή καρδιά
κι' ένόμιζα πώς θά γενή κι' έδω καμμιά κηδεία
του πρώην Αυτοκράτορος της φίλης Γερμανίας...
Π.—Βαβαί της τρέλλας, Φασουλή, και της πολλής μανίας!
Φ.—Λοιπόν ό κόσμος έχασκε με ανοικτό τό στόμα



και μετ' αὐτήν ὁ Κορωνιὸς σὺν μαλλιαρῇ ἀρχοῦδα, μετὰ τὴν ἀρχτον νόμικὸς θρηνηῶν μὲ μίαν λύραν κί' ὀπίσω νύμφη σύρουσα τῆς μόδας προικοθήραν, μετὰ τὴν νύμφην κάμηλος μὲ φόρους φορτωμένη, μετὰ τὴν κάμηλον δρό τρεῖς καλὰ μουντζουρωμένοι, κατόπιν δὲ τῶν φοβερῶν ὀρνέων καὶ καμήλων τὸ Συνδικάτον ἤρχετο τῶν Ἀρχαιοκαπήλων μὲ τοῦ Μουσειοῦ, Περικλῆ, τὰ ρέστα εἰς τὸ χέρι προωρισμένα φαίνεται διὰ τὰ ξένα μέρη, κατόπιν Σλήμαν ὁ σοφὸς μ' ἀρχαιολόγους βλάκας, κατόπιν δὲ παρείπετο θρηνηῶν ὁ Πιστολάκας κατόπιν δὲ μὲ τὸν μπερδὲ σὺ ἔσχατος ἐφάνης καὶ ὑποκλίσεις ἀρχισες μεγάλας νὰ μοῦ κάνης καὶ τὴν φωνή σου ἀλλάζεις γιὰ νὰ μὴ σὲ γνωρίσω καὶ μ' ἔκαμες ἀληθινὰ γιὰ τοῦτο ν' ἀπορήσω, ἀλλ' ἂν καὶ ἦσουν μασκαρᾶς ἀπάνω εἰς τὸ κάρο ἐγὼ σὲ ἀνεγνώρισα ταχέως, μὴ κάρο, κί' ἐπρότεινα τὸ πρότιστον νὰ σοῦ δοθῆ βραβεῖον...

Π.—Θὰ σ' εἶμ' εὐγνώμων, Φασουλῆ, καθ' ὅλον μου τὸν βίον.

Φ.—Τῶν μασκαράδων τοιγαροῦν πηγαίνουσιν καὶ τῶν κυρίων θεατῶν ἀλληλοπατουμένων καὶ ὠθουμένου τοῦ ἐνὸς μετὰ τοῦ ἄλλου φύλλου καὶ πίπτοντος ἐνίοτε 'στους παρεστώτας ξύλου, τὸ Κομητάτον δι' ἐνὸς ἐκ τῶν πολλῶν νηρῶν σπουδαῖον ὄντως ἐκτελοῦν καὶ σοβαρὸν καθήκον 'στους μασκαράδες ἐδιδε τὸ ἓνα κί' ἄλλο γέρας, σαλπίζοντος τοῦ κήρυκος μὲ σάλπιγγα ἢ κέρας. Κί' εἶπε ὁ Ρότσιλδ καὶ ὁ Φράγκ «νὰ βραβευθῆ ἐκεῖνος», ἀλλ' εἰς αὐτὸ ἀντέτεινε ὁ Χρῆστος Μαλανδρινός, εἰς τοῦτο δ' ἐσυμφώνησε κί' ἡ γνώμη τοῦ Ἀννίνου κί' ὠμίλει σοβαρῶς ὁ Φράγκ μετὰ τοῦ Μαλανδρινού, κί' αὐτὸς μὲ τὸν Καμπούρογλου τὸν Γιάγκο ἐσυζητεῖ, κί' αὐτὸς ὠμίλει 'στὸν Σχινά, κί' αὐτὸς 'στὸν Βελλιανίτη, κί' αὐτὸς 'στὸν Ἀργυρόπουλο, κί' αὐτὸς 'στὸν Ρούκη πάλι, κί' αὐτὸς 'στὸν Τσάτσο, καὶ αὐτὸς 'στὸν Λάμπρο τὸν Μιχάλη, κί' ὁ ἓνας ἔσκουζε «ναί, ναί», κί' ὁ ἄλλος «ὄχι, ὄχι», ἐνῶ δὲ ἦτον ὁ Σουρῆς σκυμμένος σὲ μιὰ κόχη φωνάζει ἐξαφνα κί' αὐτὸς «ἐγὼ θὰ σὰς προτείνω νὰ βραβευθῆ κί' ὁ Περικλῆς καὶ τὸρνεον ἐκεῖνος». Εἰς τοῦτο ἐσυμφώνησε κί' ὁ Κακλαμάνος κί' ἄλλοι, ἀλλ' ἔκραξε ὁ Πρόεδρος μὲ μιὰ φωνὴ μεγάλη: «δὲν πρέπει νάχη ὁ καθεὶς 'δικό του μανιφέστο, εἰς κοίρανος, εἰς βασιλεὺς τῶν μασκαράδων ἔστω». Τοιούτων οὖν, βρὲ Περικλῆ, καὶ ἄλλων συμβαινόντων καὶ τῶν κλητήρων καὶ φρουρῶν τὰ πλήθη διωκόντων, κηρῶν δὲ καὶ σαλπικτῶν ὀξέως σαλπίζόντων καὶ τὰ βραβεῖα ἐν πομπῇ τελεταρχῶν διδόντων εἰς μασκαράδες ἐκλεκτοὺς καθὼς καὶ ξυμπολύτους...

Π.—Μ' ἐλύσσαξες, βρὲ μασκαρά, μ' αὐτὰς τὰς ἀπολύτους.

Φ.—Ὁ βασιλεὺς, βρὲ Περικλῆ, μὲ τῆς Αὐλῆς τὸ σῶμα 'στοῦ Ὑπουργεῖου τάντικρὺ ἐκάθητο τὸ δῶμα μὲ μελανὰ ἐνδύματα κί' ἀνάμεστος ἀνίας διὰ τὸν Αὐτοκράτορα πενθῶν τῆς Γερμανίας, καὶ τῶν κυρίων θεατῶν ἐκύτταζε τὸ ρεῦμα καὶ τοῦ μεγάλου τοῦ λαοῦ ἐθαύμαζε τὸ πνεῦμα. Ἐγὼ δέ, φίλε Περικλῆ, τὸ ἔρπετόν, τὸ κτήνος, τὸν ἔβλεπα πολὺ συχνά, μὰ μ' ἔβλεπε κί' ἐκεῖνος, καὶ ὁ κλεινὸς Πρωθυπουργὸς καθήμενος πλησίον διὰ τὸ Νομισματικὸν τοῦ ἔλεγε Μουσειον. Ὁ Δεληγιάννης μοναχὰ δὲν ἦτο ἐκεῖ πέρα, ἴσως ἐρέμβαζε μακρὰν εἰς ἀνοικτὸν ἀέρα ἴσως ὑπὸ τὸν πλάτανον τῆς Κηφισσιᾶς ἐκεῖνον. ἐθρήνει γοερῶτα τὰ τύχας τῶν Ἑλλήνων, οἰκτεῖρων τὰ γενόμενα μὲ ὅλα τὰ σωστά του καὶ ρίπτων βέλη Πάρθια κατὰ τοῦ Κομητάτου, διότι τοῦτο, Περικλῆ κατὰ τὸν Δεληγιάννη σφοδρὰν ἀντιπολίτευσιν 'στὸν Σύλλογόν του κάνει καὶ ὁ Τρικούπης δι' αὐτοῦ τοῦ Κομητάτου ἤδη 'στὸν Σύλλογον τοῦ Θεοδωρῆ σπουδαῖον τραῦμα δίδει, καὶ δι' αὐτοῦ καὶ μετ' αὐτοῦ τεκταίνει νέους δόλους κί' ἀποκοιμίζει τὸν λαὸν καὶ μασκαρεῖ ὅλους, ἐνῶ κανένας μασκαρᾶς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ ἀλλ' ἔπρεπε κατάκλειστος 'στὸ σπήτι του νὰ μείνῃ

καὶ νὰ φανῆ ἀμέτοχος, ψυχρὸς καὶ κρύος λίθος καὶ μαῦρον σάκκον νὲ φορῆ καὶ νὰ κτυπᾷ τὸ στήθος, καὶ τὰ μαλλιά του νὰ τραβᾷ καὶ μὲ τὰ δρό του χέρια καὶ ν' ἀκονίζῃ διαρκῶς ξουράφια καὶ μαχαίρια, καὶ μόνος του νὰ ὀμιλῇ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τέλος ν' ἀνατιναχθῆ ἐπάνω 'στους ἀέρας καθὼς ὁ πάλαι Ἡρακλῆς εἴταξε τὸν Λίγα...

Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Ψύχα.

Φ.—Τὶ τὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ, αὐτὸς δὲν ἦτο μπάλο, ὡσὰν κί' αὐτὸν δὲν ἔγινε, οὐδὲ θὰ γίνῃ ἄλλος. Ἀλλὰ συμβάντα, Περικλῆ, διάφορα τοῦ κόσμου καὶ ὅπως ἀνεξάρτητα ἐκ τῆς θελήσεώς μου, ὁ ἰδικὸς μου ὁ χορὸς, ποῦ ἔπιασε δρό φύλλα, τοῦ Γουλιέλμου ἢ θανῆ κί' ἄλλα πολλὰ ποιήματα, αὐτὰ κί' αὐτὰ μ' ἐμπόδισαν νὰ σοῦ τὸν περιγράψω κί' ὅσο τὸ συλλογίζομαι μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω.

Π.—Καὶ πάλι τὰ ἐγκώμιά μοῦ ἀρχισες, μισημπάντη.

Φ.—Τὶ νοικοκύρης μάλαμμα καὶ τί κυρὰ διαμάντι, μὲ κατὶ μάτια, μάτια μου, ποῦ λὲς πῶς ἔχουν μάγια καὶ νὰ τρελλάνουν εἰμποροῦν καὶ σένα τὸν κανάγια. Τὶ τρόποι, τί εὐγένεια, καὶ τί φιλοφροσύναι! πόσαι μεγάλα δέσποινα καὶ πόσαι δεσποσύνα, ὅλαις ἐκεῖναις δηλαδὴ ποῦ ἦσαν 'στὸ χορὸ μου...

Π.—Ἐλύσσαξες μὲ τοὺς χορούς, μωρὴ πομπὴ τοῦ δρόμου.

Φ.—Ὦχ! κί' ἂν ἀρχίσω νὰ τὰ 'πῶ τὰ πάθη μου τραγούδια, ἢ μαύρη γῆ μαραινεται, δὲν βγάζει πιά λουλούδια. Ὦχ! κί' ἂν ἀρχίσω νὰ σοῦ 'πῶ τὰ τεῖδα εἰς τὸν μπάλο μιὰ ἐβδομάδα, Περικλῆ, θὰ ἔχω νὰ σοῦ ψάλλω. Ἐκεῖν' ἢ ντάμα ἢ καρὸ, ἢ κούπα καὶ ἢ πίκα, ὅλαις μὲ γούστο, μ' ὁμορφιά, μὲ νάζια καὶ μὲ γλύκα κί' ἐγὼ καθὼς ἀντίκρισα ἐκεῖνοτὸ μπουκέτο ἀμέσως ἐκακάρωσα καὶ εἶπα, Περικλέτο, «μὲ τέτοιαις ντάμας νάπαιζα κί' ἄς ἦμου τέρτοςος πάντα». Ἀχ! Περικλῆ μου, βάστα με...

Π.— γιὰ τὸ θεὸ νταγιάντα.

Φ.—Ἀμμέ κί' ἢ Μπέμπη, Περικλῆ, τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα, ἐκεῖνο τὸ ἀφρόγαλα, ἢ Χιῶτικη μαστίχα; ἀμμέ κί' ἢ Κάκια ἔπειτα, ἢ πρώτη του ἢ κόρη, ποῦ δὲν θυμοῦμαι καὶ καλὰ τί ἐνδύμα ἐφόρει; ἀμμέ κί' ἢ Σιφνοχιώτισσα μὲ τὰ πολλὰ γεινάντια; ἀμμέ κί' ἢ Λοῖδ, ἢ μέλισσα μὲ τὸ κεντρί στὰ μάτια; ἀμμέ κί' ἐκεῖνος ὁ ζαντάρι;... τί γλύκα καὶ τί μέλι! ἂν χρῆθῃ χωροφύλακος καὶ οὗτος ἐξετέλει, καθέννας θὰ ἐπλήρωνε μὲ μίαν λέξιν μόνον πᾶν ὅ,τι 'στὸ Δημόσιον καθυστερεῖ πρὸ χρόνων. Ἀμμέ καὶ κάποιος μάγειρας ποῦ 'μύριζε κουζίνα; ἀμμέ καὶ μιὰ κοντόχοντρη ὡς εἰδὸς τι Ροζίνα, κί' ὁ σύζυγός της ὁ γιατρός μ' ἓνα μακρὺ κλυστήρι, μὲ ἄσπρα γένεα καὶ μαλλιά σὺν τὸ τουλουμοτύρι; Ἀμμέ κί' αὐτοὶ ποῦ ἐφθασαν ἐσχάτως 'στὴν Ἑλλάδα; Ἀμμέ ὁ γέρο Κορωνιὸς μὲ κόκκινη βελλάδα καὶ μὲ πολλὴ καραμπογιὰ καταπασαλειμμένος κί' ὁ Εὐγενίδης δίπλα του μὲ φράκο κορδωμένος; Ἀμμ' ἢ Σκωτὶς ποῦ σ' ἔσφαξε μὲς 'στὴς καρδιᾶς τὰ βάρη; ἀμμέ κί' ἐκεῖνος ὁ σουπὲς τοῦ ἀθανάτου Στάθη, οἱ κάποιες, οἱ ἀστακοί, τὰ ψάρια, ἢ σαμπάνια; ἀμμέ καὶ ἢ καμέλαις, τὰ χιόνια, τὰ στεφάνια; Θὰ μείνουν ἀλησμόνητα στὸν ἅπαντα αἰῶνα, κί' αὐτὸ σοῦ λέγω, Περικλῆ, μὲ δύο λόγια μόνον πῶς εἰς τὰς δέλτους τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ μεγάλου κόσμου. δρό μπάλοι μόνον θὰ γραφοῦν... τοῦ Ψύχα κί' ὁ δικός μου.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα καὶ τώρα 'πὲς ἀλευρί...

με τὴν κυρίαν Φασουλῆ ὁ Φεριδδὸν νὰ σ' εὐρη.

Φ.—Μὴν ἀναξέης, Περικλῆ, πληγὰς ἐπουλωθείσας.

Π.—Ὅρσε λοιπὸν καὶ ἄλλη μιὰ διὰ τὰς ὑμνηθείσας.

Τὴν προσηχὴ Παρασκευὴν 'στοῦ Παρνασσοῦ τὸ βῆμα ὁ Βαλαβάνης ὁ δεινὸς χωρὶς μεγάλη λίμα περὶ Ἑλλήνων θὰ εἶπῃ τῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τουτέστι περὶ θέματος μεγάλης σημασίας. Καὶ τὴν «Καμπάνα τοῦ Χωρτοῦ» προσέτι θ' ἀναγνώσῃ καὶ εἰς αὐτὸ τάνάγνωσμα θὰ τρέξουν ὅσοι ὅσοι.